

POSTANOWIENIE

21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie
zażalenia A. F.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie

z 26 października 2023 r., I 1 Ca 114/23,

w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko A. F.

o zasiedzenie,

**uchyła zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Koninie do ponownego rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego do orzeczenia kończącego postępowanie
w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 października 2023 r. Sąd Okręgowy w Koninie uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w Słupcy z 20 grudnia 2022 r., wydane w sprawie z wniosku J. F. o zasiedzenie i przekazał sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy ocenił, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia zostało sporządzone w sposób nienadający się do weryfikacji, a zatem istota sprawy nie została rozpoznana.

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone zażaleniem do Sądu Najwyższego przez uczestniczkę postępowania A. F., która zarzuciła naruszenie art. 386 § 1, 4 i 6 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Należy podkreślić, że pisemne uzasadnienie orzeczenia sądowego stanowi jedynie materializację przyczyn decyzji podjętej przez sąd po rozpoznaniu sprawy, sporządza się je już po rozpoznaniu sprawy (zob. np. postanowienia SN z 3 sierpnia 2023 r., I CSK 5377/22; z 7 grudnia 2022 r., III PSK 17/22 oraz wyrok SN z 4 lutego 2021 r., II USKP 12/21). Oznacza to, że niezamieszczenie określonego elementu rozumowania, bądź uwzględnienie go w lakoniczny sposób w uzasadnieniu wyroku nie świadczy samo w sobie o tym, że dany element nie został przez sąd uwzględniony w procesie decyzyjnym (zob. postanowienie SN z 22 września 2021 r., IV CSK 154/21).

Natomiast przesłankę nierozpoznania istoty sprawy, wymienioną w art. 386 § 4 k.p.c. należy odnosić do zakresu samego procesu decyzyjnego sądu. Zgodnie z utrwalonym już orzecnictwem SN, przesłankę tę uważa się za spełnioną, jeśli rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. m.in. postanowienia SN z 16 lipca 2024 r., III CZ 26/24; z 14 czerwca 2024 r., III CZ 84/24; z 19 kwietnia 2024 r., III CZ 220/23 oraz z 25 stycznia 2024 r., III CZ 221/23).

Przesłanka nierozpoznania istoty sprawy nie może być też wykładana rozszerzająco, ponieważ uchylenie orzeczenia sądu I instancji stanowi wyjątek od przyjętego w polskim prawie procesowym modelu apelacji pełnej.

W niniejszej sprawie, wbrew stanowisku Sadu odwoławczego, uzasadnienie Sądu I instancji zawierało listę faktów ustalonych w sprawie wraz z odniesieniem do konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a także ocenę prawną istoty sprawy, czyli spełnienia przesłanek wymaganych do stwierdzenia

zasiedzenia. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że w sprawie nie ziściła się przesłanka samoistności posiadania wnioskodawcy. W ocenie Sądu Najwyższego zatem uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego w Słupcy świadczy o rozpoznaniu istoty sprawy, a zatem uchylenie tego orzeczenia na mocy art. 386 § 4 k.p.c. nie było uzasadnione.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 1¹ i 3 oraz art. 13 § 2 k.p.c., a orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawił, zgodnie z art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., sądowi, który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

[SOP]

[ms]